



Buits i vells

Quietud aclaparadora. Novament, Oriol Genís signa un monòleg d'alta densitat a 'Lear' molt ben acompanyat per la quietud de les companyes d'escena
AKADÈMIA

Del calaix de sastre se'n pot dir també buits i nous perquè són les cartes que sovint es retiren en molts jocs de taula. En aquesta ressaca de temporada preestival apareixen peces que indaguen pels marges. Perquè són material d'investigació (*Mafia*, *Lear*, *#lifespoiler*, amb més o menys càrrega de comèdia) perquè repesca un text menystingut (*Dansa de mort*), o bé prova un allioli musical (*Amors i humors*).

'Dansa de mort'

● August Strindberg feia teràpia de les seves relacions matrimonials impossibles. S'enamorava bojament de les seves muses, però quan començava a conviure-hi només hi veia pegues i necessitava allunyar-se'n escrivint veritables textos incendiàries. I el seu teatre n'és una bona mostra. Aquest *Dansa de mort* parla d'una relació enverinada entre una parella que se sent buida i enganyada l'un per l'altra i (probablement) cansats d'ells mateixos. Utilitzen un tercer personatge, un convidat, per escopir tota la bilis. La venjança i el dolor són els ressorts que impulsa el comportament de cadascú. Jordi Casanovas hi insisteix després que al 2007 es veiés una versió de Dürrenmatt, *Play Strindberg*. Ara, tot i el repartiment de nivell (Lluís Soler, Mercè Arànega i Carles Martínez) i una posada en escena situada amb el públic que els envolta, es constata una obra amb uns personatges molt foscos i triples capes de relació en cada escena però que respira distància de l'espectador.

'Mafia'

● The Mamzelles ha construït un *thriller* sanguinari, amb punts divertidament *gore*,

DANSA DE MORT August Strindberg

Lloc i dia: Dissabte, 3 de juny (fins al 9 de juliol) a la Sala Muntaner

MAFIA The Mamzelles

Lloc i dia: Dijous 8 de juny (fins avui) a la sala Atrium.

AMORS I HUMORS A partir de Cervantes i Shakespeare

Lloc i dia: Diumenge 11 de juny (fins avui) al Teatre Romea.

#LIFESPOILER Marc Angelet i Alejo Levis

Lloc i dia: Dilluns 12 de juny (fins al 3 de juliol) a la Sala Flyhard.

LEAR Albert Balasch

Lloc i dia: Dimarts 13 de juny (fins al 25) al Teatre Akadèmia

inspirant-se en els pocs escrúpols de la màfia per parlar de la sensació que tenen de filles de família occidental. És un treball valent. Hi han introduït un element de distanciament que els permeti fer un retrat més cru a la família. L'espai, el moviment, l'atrezzo, han guanyat molt pes sense que treguin l'atenció de la trama. La situació tensa arriba molt bé al públic que, tot i així, no arriba a empatitzar, a commoure's amb la debilitat d'aquests personatges que es creien inviolables. Segurament, la seva reivindicació de ser dones ha quedat més en el paper que en l'escena. Però, coneixent l'evolució de les seves obres, és fàcil que vagi quallant del paper a l'escena.

'Amors i humors'

● Repertori de música antiga amb comentaris sobre curiositats i coincidències entre Cervantes i Shakespeare. La peça no es preocupa gaire de fusionar els dos equips (els músics i els dos actors, Abel Folk i Pep Planas) perquè no tenen, pràctica-

ment, interrelació. Es troba a faltar una mirada externa que s'atreveixi a prendre una direcció ferma. Tot i així, és un veritable privilegi sentir la soprano Maria Altadill en un repertori de música antiga, coetani dels dos dramaturgs, poetes i novel·listes. Quan els dos actors simplement escolten des d'un segon pla els músics hi ha una connexió molt més natural que quan forcen una comicitat per enllaçar cançons amb escena còmica. Qui hi va, certament, disfruta de la música i també de la comicitat i connexió entre actors. No és un espectacle fusionat, però té bons ingredients que, pel seu contrast, són apetitosos.

'#lifespoiler'

● El fatalisme del destí, que ja van imprimir els dramaturgs grecs i que Txèkhov va humanitzar, ara guanya una pàtina de modernitat. L'equip de la Flyhard segueix sense moure's d'aquest espai ambigu de la realitat o doble realitat, una mena de realisme màgic passat pel tamís de la ciència-ficció que els defineix però que potser també els comença a encotillar massa. El problema fonamental d'aquest muntatge és que l'experimentació dramàtica allunya la peça de la possible identificació entre públic i personatges. En el fons, el destí conegut s'ha convertit en un enemic que es vol exterminar. I això és una altra obsessió que trenca amb la llibertat individual: la de voler conèixer què passarà i deixar-se moure pels impulsos més vitals...

'Lear'

● Una seqüela del titànic *F.R.A.U.* que Albert Arribas va estrenar al Grec de l'any passat. El seu darrer tall, *Lear*, arriba ara sol a l'escena de l'Akadèmia. Hi ha el gust per la llengua xiuxiuejada que es declara vençuda en uns personatges estàtics, derrotats, sense esma. El treball dels actors és bestial precisament en donar aire a aquest desencís. Una postal de profunditat que ara arriba com un element sense volum, aixafat, exhaust. *Lear* plorós i cec als peus de l'abisme sentiria el mateix. *